

вниманието, за да не може да се вгълби въ неговата философия, та тъй да завърши своето развитие...

До това връме той ще стои върху почвата на щцето гледище, на което стоеше Чернишевски или Прудона, и съ единъ по-силенъ рѣзмахъ на своето оригинално въображение, ще сътворява една по-прикладна мисль въ нашата национална публицистическа литература. „Нашиятъ народъ има свой особенъ животъ, пишеше поетътъ нѣкоя и друга година слѣдъ побѣгването си изъ Русия, — особенъ характеръ, особна физиономия, която го отличава като народъ, — дайте му да се развива по народнитѣ си начала и ще видите, каква частъ отъ общественния животъ ще развие той; дайте му или поне не бъркайте му да се освободи отъ това варварско племе, съ което той нѣма нищо общо, и ще видите, какъ ще той да се устрои. Или не видите съмето, зародиштътъ въ неговитѣ общини безъ всѣка централизация, въ неговитѣ еснафи, дружества, мжжки, женски и дѣтински?...“¹⁾ За да прояви народа „своя характеръ“ и да развие сние начала, които сж запазени въ неговитѣ общини, той срѣща голѣми прѣчки отъ всѣкъдѣ: отъ турци и правителство, отъ чорбаджии и духовенство — „тази непорината византийска воня, която продаде и съсипа народа, а днесъ носи на шия ключоветѣ на неговитѣ окови“.²⁾ Поетътъ признава, че вълци виятъ отъ всички страни надъ беззащитния народъ, за това не се двоуми по-скоро да опрѣдѣли и диагнозата и „радикалния“ лѣкъ: „изходъ отъ туй тежко и гнусно положение не сж новитѣ окови, новото раздѣление на тиранството, а народната революция, радикалния прѣвратъ, които сж триумфални врата за всѣки народъ, особено за нашия, който нѣма прѣминало, нѣма настояще, а има само едно бждаще и бж-

¹⁾ Съчинения, стр. 162 — 163.

²⁾ Съчинения, стр. 153.